

Idegenek közöttünk?

Emberi földönkívüliek

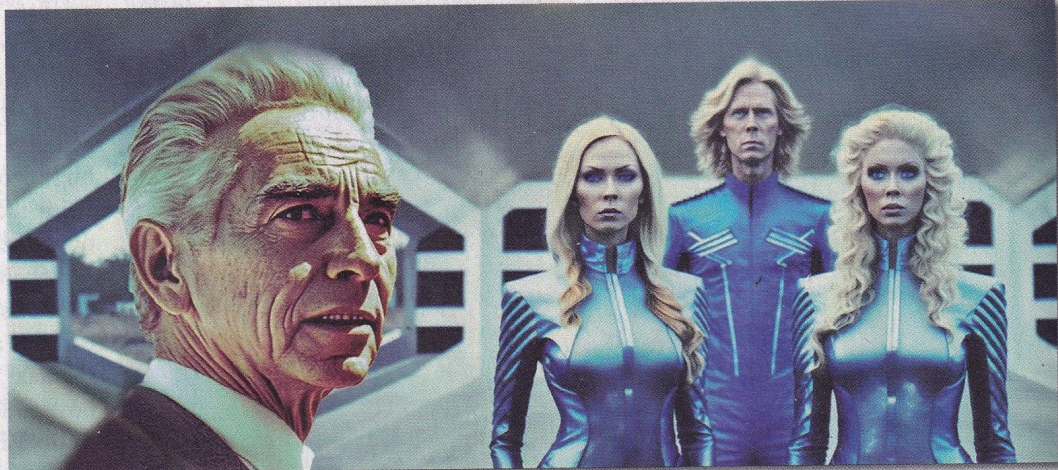
Immár évtizedek óta terjed az a teória, miszerint, földönkívüliek épültek be a társadalmunkba és ezek időnként megjelennek a kiválasztott személyeknek. Így van ez a külföldi esetekben, de idehaza is. Míg egyesek a budapesti HÉV-en véltek látni egy magas szőke idegen lényt, addig mások egy eldugott területen találkoztak velük, hogy aztán eszmecserét folytassanak velük. Igaz lehet mindez, vagy csak néhányak túl élénknek bizonyuló vágyálma a másvilági lényekkel való kapcsolat?

Sokak szerint a humanoid forma egyetemes lehet, így más bolygókon hasonló külsejű értelmes lények élhetnek, mint itt a Földön. Logikus, hiszen az eszközhasználathoz szükségesek a kezek, míg a gyors információfelfogáshoz a szemeknek közel kell lennie az agyhoz. Ám, hogy a földönkívüliek pontosan úgy nézzenek ki, mint az ember, az szinte lehetetlen. Az UFO-irodalomban mégis előbukkannak. Mi lehet ennek az oka?

Távolba szakadt őseink tértek vissza?

A beszámolóiban csodálatos külsejű, fehér bőrű, magas szőke lényekről esik szó. A leírások alapján ezek az idegenek csupán minimálisan térnek el az átlag földi halandótól, például magasabbak, szebbek az átlagosnál vagy picit hosszabbak az ujjaiuk. A mai világban annyiféle különös külsejű ember jár-kel az utcán, hogy fel sem tűnnének ezek a lények, sőt, túl átlagosak néznenek ki...

A lengyel George Adamski (1891-1965) az 1950-es és 1960-as években vénuszlakókkal találkozott, akik fehér vagy enyhén napbarnított bőrűek voltak. A férfi leírása szerint fantasztikus és nemes kisugárzásuk volt,

akikből áradt a bölcsesség. A teljesen emberi külsejük miatt a velük való találkozás nem okozott problémát, mert Adamski kávézókbán, bárókban és a hotelben is összefutott velük. Senkinek sem tűnt fel, hogy valójában földönkívüliek járnak közöttük.

A találkozők előtt telepatikusan üzentek Adamskinek vagy egy bizsergető megérzés kerítette őt a hatalmába, ami azt jelezte, hogy nemsokára újra találkozni fognak. Végül kutató- és anyáúrhajók fedélzetére is felvitték. Hasonlókról számolt be Howard Menger (1922-2009), aki ugyanebben az időszakban írta le a földöntúli kalandjait. A már-már angyali teremtményeknek hitt idegenek azt kérték Mengertől, hogy vásároljon nekik földi ruhákat azért, hogy képesek legyenek

elvegyülni a társadalmunkban. A férfi elmondta, hogy ezek a lények több földlakóval beszéltek, de nem hitték el nekik, hogy valóban más bolygóról érkeztek, mert ugyanúgy néztek ki, mint mi.

Daniel Fry (1908-1992) egy olyan A-lan-re keresztelt idegennel volt kapcsolatban, akinek különböző okmányokat kellett beszereznie. Ezekkel az iratokkal beépült a társadalmunkba, lévén, hogy külsőre ugyanúgy nézett ki,

dönkívüliekkel a világ számos pontján találkoztak.

Rejtélyes hazai találkozások

A rendszerváltás után jelentek meg az első, az UFO-jelenséggel foglalkozó szaklapok, és ekkoriban könyvek sokasága tárgyalta az idegenekkel kapcsolatos témaköröket. Már ezekben is olvashattunk néhány olyan magyar beszámolót, amelyek megegyeztek a külföldi társaikkal.

mint bármelyikünk. Fry nem mert részletes leírást adni róla, mert félt, hogy ha a kormány komolyan venné a történetét, akkor biztos, hogy elkapnák A-lant. Hozzátette, hogy azért hasonlítanak ránk ennyire, mert valójában ők a mi őseink, akik évezredekkel ezelőtt, egy globális katasztrófát követően hagyták el bolygónkat. A brazil Aladino Felix (1905-1985) azt mondta, hogy a saját háza ajtajában várta egy teljesen emberi idegen lény, aki a Ganümedésről eredeztette magát és erkölcsi, filozófiai, valamint kozmológiai beszélgetésbe elegyedtek az otthonában. A japán Yusuke Matsumura (1929-2000) arról számolt be, hogy a szigetországban is élnek magas szőke idegenek, akik segíteni akarnak nekünk. Úgy tűnik, hogy ezekkel a föl-

Egy budapesti hölgy elmondta, hogy 1992 novemberében a fővárosi Baross-tér sarkán vett észre egy furcsa alakot, aki egy 30 év körüli férfi volt hosszú szőke hajjal és nagyon világos bőrrel. Rendkívül furcsa, meredt pózban állt és hosszú, szürke kabát volt rajta. Amikor egymásra néztek, akkor a nő észrevette, hogy a férfi szemei nem mozogtak és nagyon furcsa volt a tekintete. Ekkor egy még furcsább érzés kerítette hatalmába, ami arra ösztökélte, hogy azonnal szálljon fel a legközelebb érkező buszra. Mondhatnánk, hogy társadalmunk egy bizarr egyedével találkozott, csak hogy a magas szőke idegen még kétszer jelent meg az életében. Egy évvel később a nő békésen ébredt az ágyában és ugyanazt az alakot látta a szobájában, de többre nem

emlékezett. A harmadik találkozó bizonyítja, hogy itt bizony nem földi emberről van szó: 1993. november 5-én a szemtanú egyik reggel egy aranyszínű-fehéres fényt látott maga körül. Ebből a magas szőke alak bukkan elő, aki ezt követően ismét blokkolta az emlékeit.

Egy másik eset a Mátyásföldre tartó HÉV egyik megállójában történt, szintén a kilencvenes években. Ismét egy nő figyelt fel egy két méter magas szőke férfira, akinek arcvonásai nagyon különlegesek voltak. A hölgy nem tudta megmagyarázni, hogy miért, csak annyit állított, hogy valahogy nem illett oda és kitűnt a többi ember közül. A magas szőke férfi is érzékelte, hogy valaki kiszúrta és rögtön odament hozzá azzal, hogy vásárolni szeretne tőle két darab menetjegyet. Beszéde már-már gépszerű volt és meglehetősen bizarr módon ejtette ki a szavakat. Ráadásul olyan magas összeget akart adni a két jegyért, mint aki éppen azt sem tudta, hogy valójában mennyibe kerül és hol tartózkodik. Amikor megérkezett a HÉV, akkor viszont elváltak útjaik. A szemtanú nagyon szokatlannak érezte, a dolgot, pedig szkeptikus volt az UFO-történetekkel kapcsolatban. Csak egy ügyet-

len külföldi lett volna, vagy valóban egy idegen lény, aki éppen a mi társadalmunkba csöppent? Bárhogy is legyen, de a Garéban lakó Nagy Pál (1936-2012) már sokkal felkészültebb földönkívüliekkel találkozhatott. Az iskolai tanár anno 1948-ban látott UFO-t, de ettől függetlenül a következő évtizedekben objektívan vizsgálta a jelenséget. Úgy vélte, hogy részben fizikai dolgokról van szó, részben más dimenziók megnyilvánulásáról.

Egy nap éppen a dolgozószobájában írt az UFO-k és a plazma halmazállapot kapcsolatáról, amikor az ablakon keresztül látta, hogy valaki bejött a háza tornácára. Egy nesztelenül megjelenő szőke hajú férfi termelt a lakásban, aki bár jó szándékkal, de kioktatta a tanárt, hogy badarságot írt le. „Maga semmit sem ért. Nem akarom megsérteni, de olyan oktan, mint a vázlatban szereplő gondolatai. Alapvető tévedéseknek az áldozata, mint oly sokan az emberek közül. Jegyezze meg! A világ más, mint amilyennek tudja, hiszi vagy óhajtja. Érti? Más!” - tette hozzá az idegen, majd amilyen gyorsan csak jött, olyan gyorsan távozott. Pál a pillanatnyi megdöbbenést követően utána szaladt,

de az utcán senkit nem látott. Az ismeretlen férfi egyszerűen eltűnt, mint a kámfor, de a kutató ezt követően mélyen elgondolkodott annak mondanóján.

Egy másik eset akkor történt, amikor a Garé melletti völgybe indult sétálni. Pál letelepedett a fűre és elővette a jegyzetfüzetét, amibe újabb filozófiai gondolatait vetette. A semmi-ből megjelent egy ismeretlen ősz hajú, kalapos férfi, akit érdekelték Pál további jegyzetei és megkérte, hogy olvasson fel belőlük. A beszélgetésből kiderült, hogy az idegen maradéktalanul ismeri a tanár úr gondolatait és emlékeit, amibe az UFO-élmények is beletartoztak. Pál elismerte, hogy kutatásaiból nem sok mindent tudott kikövetkeztetni, amire az idegen azt válaszolta, hogy ő szívesen elárulja a csészealak titkát. „A lények és hajóik teleportáció útján közlekednek a térben. Adott térséget elektromosan töltenek fel és különítenek el a világtértől. Ez a téridőbuborék az otthonuk, ám itt élhetnek közöttünk, szinte bármilyen alakban.” Hozzátette, hogy két nagy csoport van, akik körülöttünk élnek és egymással viszályban állnak. A kutató nem hitte el az elhangzott állításokat, de mivel nála volt egy fényképezőgép, szeretné volna

lefotózni az idegen férfit. A fényképek elkészítése után Pál csak egy pillanatra merengett el gondolataiban, mire az illető egyszerűen köddé vált. Pár nappal később, a képek előhívásakor az ismeretlen férfi csak egy átlátszó, túlexponált foltot hagyott maga után, de ő maga nem volt rajta egyik fotón sem.

Interdimenzionális lények?

Több olyan magyar szemtanúval beszéltem, akik az előbbi történetekhez hasonlóról számoltak be. Például egy hölgy elmesélte, hogy gyermekkorában az ajtón kopogtattak, majd bementek hozzá az idegenek. Szoros, testhezálló ruhát viseltek és szőke hajúak voltak. Egy alkalommal valamiféle jelenléte érzett a szobájában, mintha valaki fölé hajolt volna az ágyban, de nem látott senkit. Ekkor viszont a testvére határozottan látta a másik helységről, hogy az idegen ott áll az ágyánál.

Az aranyfényből felbukkant lény és a hirtelen eltűnő alakok is arra mutatnak rá, hogy ezek túlmutatnak a fizikai találkozásokon. Egyes kapcsolattartók és kutatók szerint a földönkívüliek egy része valójában egy másik dimenzióból érkezik hozzánk és atomjaikat a mi síkunkhoz igazítják, majd a találkozó után egyszerűen visszatérnek a saját világukba. Talán azért hasonlítanak ránk, mert párhuzamosan élnek velünk együtt ezen a bolygón, míg mások szerint tetszőleges alakot vesznek fel. Sajnos ennyi évtized távlatából is kérdés marad, hogy valójában mit akarnak tőlünk. Tényleg segítenek nekünk? Kockázatot vállalnak és beépülnek közénk? Állítólag azért teszik ezt, hogy közvetlen módon végezzenek tudományos vizsgálatokat; valamint, hogy fontos pozíciókba kerüljenek, ami által sok pozitív befolyással lehetnek a társadalmunk alakulására. De valóban így lenne?...

MISKOLCI LÁSZLÓ

